

HELIGA TREFALDIGHETS DAG

31/5 2026

Översättning av Bishop Lindsay Urwins predikan

Bröder och Systrar, vilken fråga är det som Herren främst ber Er besvara? Han frågar om Du tror och litar på honom. Det är vår Frälsares hjärtefråga. Och eftersom det är hans fråga fortsätter apostlarna, som blev hans budbärare, att ställa samma fråga. Och eftersom det är deras fråga blir det också Kyrkans fråga i varje tidsålder, ställd till var och en som vill bli döpt.

Frågan ställs ivrigt och ihärdigt, som om Ditt liv är beroende av den, men inte så att det är varning som pekats ut med stort allvar, utan med hoppfull kärlek. Herren själv, och alla änglar och helgon, Abraham som vi hörde om i dagens första läsning, Isak och Jakob och alla profeterna, längtar efter att höra Dig svara som Martha : "Ja, jag tror att Du är uppståndelsen och livet, jag tror att Du är Kristus, Guds Son, som har kommit till världen."

Du har kanske noterat att Jesus introducerar sitt anspråk att vara Uppståndelsen och Livet med orden 'Jag är'. Så gör han flera gånger i Johannesevangeliet. Jag är livets bröd. Jag är den sanna vinstocken. Jag är dörren. Jag är den Gode Herden. Jag är vägen, sanningen och livet. Jag är livets ljus. Detta är djupt betydelsefullt och avgörande för vår förståelse av vem det är som talar till Martha.

När hon, eller vem som helst i den judiska traditionen, hörde Jesus säga de orden, 'JAG ÄR' skulle de genast ha kommit att tänka på en dag som Andra Mosebok berättar om, dagen då Gud uppenbarade sitt namn för Moses. Gud säger till Moses, "Jag är den jag är". Gå och säg till israeliterna att JAG ÄR har sänt dig. Ser Du betydelsen nu? Hur Jesus med både finess och tydlighet gör anspråk på sin gudomliga identitet. På ett annat ställe säger han "JAG ÄR innan Abraham fanns till". Och Du kanske också minns att när de kom för att arresteras honom, och soldaterna frågade om han är Jesus av Nasaret så svarade han JAG ÄR han. Och vad hände då? Soldaterna föll till marken, som om de kastade sig till marken i tillbedjan inför Gud. Och när Filip bad Jesus visa dem Fadern svarade Jesus, "Den som har sett mig har sett Fadern" och Thomas, som behövde se och röra

vid den uppståndne Herrens sår innan han kunde tro, blev den förste att bekänna trons ord inför Jesus, ord som upprepats av miljoner människor under seklernas gång:

”Min Herre och Min Gud!”

Bröder och Systrar, det har aldrig varit lätt att tro att Ordet blev kött och tog sin boning ibland oss; att han som föddes av Maria fanns till i all evighet. Att någon som är Gud och som lever i all evighet skulle kunna lida och dö, att han uppstod från de döda och att de som tror på honom skall uppstå igen med honom, även om de dör, och leva i all evighet.

Vår död verkar vara så slutgiltig. Men en fråga återstår: Är den där längtan efter liv efter döden som har rört sig inom mänskligheten alltsedan bilder målades på pyramidernas väggar, alltsedan berättelser viskades i barnens öron, och som alltjämt fortsätter att beröra människors hjärtan, även bland ateister, när någon man älskar dör; är det inte mer än en önskedröm, eller bara ett misslyckat försök att se verkligheten i ögonen? Eller är det så att Jesus, hans uppståndelse, uppenbarar att denna ihållande aning om att vi har är något mer än detta dödliga liv, faktiskt uppenbarar sanningen att detta är ett hopp som inplanterats i våra hjärtan av Gud? Han har skapats oss för sig själv och längtar efter att vi skall förbli i honom i all evighet! Är det detta som är verkligheten? Herren inbjuder oss att leva våra liv här och nu som om det framtida hoppet redan är sant.

Medan jag förberedde denna predikan funderade jag över hur det kom sig att Marta kunde svara Ja på Jesu fråga, hur hon kunde tro på mer än hon kunde förstå fullt ut; hur hon kunde tro när så många andra inte kunde, eller inte ville, tro.

När jag mediterade över dessa frågor fann jag en ledtråd på ett annat ställe, för det vi hörde om alldeles nyss var ju inte den enda gången som Marta och hennes hushåll dyker upp i evangelierna. Lukas berättar för oss att de var människor som öppnade sitt hem och sina hjärtan för Jesus. Javisst, vid det tillfället, men varför? För att hon var så upptagen med att erbjuda Jesus generös gästfrihet. Hon ville göra sitt bästa för honom. Kanske lärde hon sig något av Herren den dagen då han mjukt och med kärleksfull humor tillrättavisade henne om allt fjäsket och sa till henne att Maria, som satt vid hans fötter och lyssnade på honom, hade valt den bästa delen. Det kommer ju faktiskt en dag då det inte finns några målti-

der att tillaga, inga grytor att diska, inga uppgifter att utföra. Då kommer vi bara att böja knä och tillbe och fira gudstjänst inför honom i all evighet, och vi kommer inte ens att märka att tiden går.

Och eftersom hennes bror, Lazarus beskrivs som en vän till Jesus, och vi får höra att Jesus älskade Marta och Maria också, kan vi säkert anta att han hade blivit en gäst som de kände väl, och som ofta hälsade på dem. Och vi kan kanske också föreställa oss att hennes kärlek till honom hade för länge sedan fått henne att sluta oro sig över sitt eget rykte bland ledarna av hennes tro och tradition, som ju blev alltmer fientliga mot honom.

Och på det sättet upptäckte Marta, lite steg för steg allteftersom tiden gick, att i Jesus hade hon funnit den som var, javisst hennes vän, och till och med en broder, men även så mycket mer, för han gav hennes liv och hennes hem och hennes hjärta en närvaro som inte liknade något annat, en gudomlig närvaro. Och därmed, även om hon förvisso inte helt kunde förstå vad det var han bad henne att tro, så säger hon Ja. Med tiden skulle hon upptäcka att han inte bara skulle visa sig vara en gåva till henne, den största gåva han kunde vara. Han kommer att vara hennes Förlossare. Det var därför Fadern hade sänt honom. Och ännu mer, hon kommer att erfara hans fortsatta närvaro i hennes liv och i Kyrkan genom den Helige Ande, som är både hans Ande och Faderns Ande.

I detta igenkännandet står Marta i samma tradition som alla trons människor står i, och i vilken Maria, Herrens egen moder är det första och det främsta exemplet. De och vi lever i samma mysterier, samma uppenbarade mysterier som reser sig över oss, för våra ögon är ju alltför svaga, våra armar är för korta och våra tankar alltför små för att kunna förstå det som Paulus kallar höjden och längden, vidden och djupet av den gudomliga kärleken. Den kärleken kan inte sorteras och kan inte utforskas under något mikroskop! Den kärleken kan endast begrundas, mediteras över, smakas och tas emot.

Bröder och Systrar, låt Jesus få bo i era hem och i era hjärtan.

Och slutligen, förutom denna morgons fråga ställer Jesus ytterligare två frågor som skrivits ner för oss i evangelierna. Jag måste nämna dem, eftersom de säger oss vad Gud vill att vi skall veta om honom, och era svar på alla dessa tre frågor är nödvändiga. I Matteus Evangelium kapitel 9

hör vi hur två blinda tiggare upptäckte att Jesus var i närheten. De ropade "Herre, förbarma dig, Herre förbarma dig". Jesus vände sig om och frågade dem ... "Tror Ni att jag kan göra detta för er?" Det betyder, Bröder och Systrar, tror Ni på min barmhärtighet, på min önskan att visa barmhärtighet, och på min auktoritet att förlåta? Om den här frågan sa en av de största tidiga predikanterna från 300-talet, Johannes Chrysostomos så här:

'Låt ingen sörja över att han har fallit i synd igen och igen; ty förlåtelsen har uppstått ur graven.'

Förtrösta på Guds barmhärtighet för Dej och var barmhärtig mot andra så som er himmelske Fader är barmhärtig. Och när Du tycker det är svårt att vara barmhärtig, be så här : "Sträck ut mitt hjärta, O Gud. Sträck ut mitt hjärta!"

Den slutliga frågan som Herren ställer har en envishet som ingen annan i evangelierna. Det är på stranden efter uppståndelsen. Jesus har lagat frukost åt några av lärjungarna och nu vandrar han längs sjön med en av dem som har förnekat honom tre gånger. Jesus ställer samma fråga tre gånger, "Älskar Du mig?" Och det enda han vill ha av Petrus är att han skall svara på det. Ja, Ja, Ja. Jag älskar dig! Det kommer att räcka för honom så att han kan bli Kyrkans förste ledare.

Det finns en kyrka i London som jag känner till väl, där några ord från en av mina hjältar, Augustinus av Hippo, är karvade i en cirkel på golvet runt altaret. Det står: 'Vi kommer inte till Gud genom navigering, utan genom kärlek.'

Augustinus var en av de största tänkarna i Kyrkans historia, men han kom att inse att eftersom Gud själv är en kärlekens communion, Fader, Son, och Ande, är det endast möjligt att känna Gud genom kärlek. När Du närmar dig detta altare lite senare i gudstjänsten, varför inte säga tyst och stilla till Herren, "Jag tror att Du är Uppståndelsen och Livet. Jag litar på Din barmhärtighet. Jag älskar dig. Jag älskar dig."

Det räcker för att ge Herren så mycket glädje. Mer glädje än du kan ana. Och det kommer förvisso att räcka för att få änglarna och helgonen, patriarkerna och profeterna att sjunga!

Översättning: The Revd Sr Gerd Svensson, Te Deum